

med. Det kan efter denne Affattelse af Hovedbestemmelsen i § 1, Nr. 1, ikke forekomme.

Den anden Bestemmelse, jeg nævnedes, den, som har Nr. 3, er af noget anden Beskaffenhed og har været Genstand for Forhandlinger i Udvalget med Hensyn til dens Tilraadelighed paa et enkelt Punkt. Det tillades nemlig ved Nr. 3 her i Danmark at registrere et Varemærke, som indeholder udenlandske kommunale Vaaben eller Kendetegn. Det er formelt en Afvigelse fra det nugældende, som maa antages at forhindre Registreringen af et Varemærke, fordi det indeholder et udenlandsk kommunalt Vaaben eller Kendetegn. Man har altsaa forhandlet i Udvalget, om det var tilraadeligt at gøre denne Forandring i det gældende, og man har særlig dvælet ved det Spørgsmaal, om den Omstændighed, at der saaledes kunde opnaas Registrering her i Danmark af et udenlandsk kommunalt Mærke, ikke medførte den Konsekvens — i Betragtning af den Lighed i Behandlingen, som er tilsikret Undersaatterne i Unionens Lande —, at naar et Firma registrerede et dansk kommunalt Mærke, maatte det ogsaa være tilladt, og det kunde have sine Betæneligheder. Sagen er imidlertid i Virkeligheden den, at der vel naturligvis er fuldstændig Lighed og skal være fuldstændig Lighed i Behandlingen af Unionslandenes Undersaatter, men at Ligheden ikke har den Følge, som saaledes er befrygtet. Ganske vist kan nemlig en Dansk faa sit Varemærke registreret her i Landet, uagtet det indeholder et fremmed kommunalt Mærke, men der gives ham ikke Sikkerhed for, at dette i Danmark registrerede Mærke ogsaa vil blive modtaget i det fremmede Land, eller for, at det ikke vil blive tilbagevist af dette. Det er det netop, som Washington-Overenskomsten tilsigter, idet den vel udtaler, at ethvert Mærke, som er registreret i det ene Land, ogsaa skal registreres i den samme Form i det andet Land, men derfra gør den den Undtagelse: medmindre det strider mod Sædeligheden — hvad der ikke kommer i Betragtning her — eller den offentlige Orden. Men saa er der yderligere sagt i Washington-Konferencens Slutningsprotokol, at til „offentlig Orden“ henregnes ogsaa det: uden Hjemmel, det vil sige uden Tilladelse, i det hele taget at benytte en fremmed Stats offentlige Mærke, ogsaa kommunale Mærker. Derved, at en Dansk faar det udenlandske Vaaben registreret som Indhold af sit Varemærke, aabnes der ham ingen Sikkerhed for, at han faar dette anerkendt i det fremmede

Land; og omvendt, hvis en fremmed vil registrere f. Eks. Københavns Vaaben, kan vi tilbagevise det i Kraft af den samme Overenskomst; det bliver ikke registreret her, og Manden opnaar rimeligvis ikke sin egentlige Hensigt, nemlig at faa et Marked her i Landet, lige saalidt som en Dansk ved at tage et fremmed, kommunalt Mærke vil opnaa sin Hensigt at faa et sikret Marked i det fremmede Land. Ligheden er altsaa fuldstændig, den er gensidig. Man tilbageviser de Mærker, man for sit eget Lands Orden ikke vil have godkendt. — Der har i Udvalget ogsaa været en anden Betragtning fremme, nemlig den, at Registreringen af et saadant kommunalt Mærke vilde kunne vildlede og misbruges som en urigtig Stedbetegnelse. Det kan naturligvis være formet saaledes, at det giver Anledning til Vildledelse af Publikum, men det er ikke Registreringskontorets eller Registreringslovenes Sag at værne herimod. Det er en ganske anden Lovgivning, en Lovgivning, som vi fornyede for et Par Aar siden, nemlig Loven af 1912 med Hensyn til urigtige Varebetegnelser, der indeholder Værnet herimod, og som indeholder Straffebestemmelser mod Betegnelser af Varer paa Etiketter, Forretningsdokumenter o. s. v., som indeholder Angivelser, der er egnede til at bibringe en fejlagtig Antagelse med Hensyn til Frembringelsesstedet. Dette vedkommer altsaa ikke Registreringslovene, og der er fra denne Side set ingen Betænelighed ved at anerkende den forandrede Form af det her omtalte Nummer. Dertil kommer, hvad der er blevet oplyst for Udvalget, at det nok forandrer Lovens Ord, men det forandrer i Virkeligheden ikke det faktiske Forhold, som har fundet Sted. Lige overfor de to lige umulige Opgaver, nemlig paa den ene Side at kende alle kommunale Vaaben, selv den mindst tænkelige Kommunes i Unionsstaterne — dette vilde være en Opgave for Registratør —, og paa den anden Side at bevise, at Mærket ikke er et kommunalt Vaaben — dette vilde være en Opgave for den, der søger Registrering —, har Registreringskontoret ikke kunnet tage sig af de fremmede kommunale Mærker. Faktisk forandres Forholdet ikke, og der er aldrig paa dette Punkt opstaaet Misligheder eller kommet Indsigelser. Med Hensyn til udenlandske Statsmærker, hvis Anvendelse vedbliver at være forbudt, er der et Par Gange gjort Indsigelser, som har foranlediget Indskærpelse af Regelen lige overfor Registreringskontoret, men med Hensyn til fremmede kommunale Mærker har der aldrig været